

rister, er det et Bidnesbyrd om, at man ikke anser Jurister for nødvendige. Denne Betragtning kunde maasse have Noget paa sig, hvis ikke stadig Forudsætningen for den hele Ordning var denne, at man ikke kan stole paa Upartiskhed hos noget af Thingenes Medlemmer. Deraf følger, forekommer det mig, naturligt, at man maa vente og befrugte, at Rigsdagsmedlemmerne, naar de skulle vælge Mænd udenfor deres Midte til Rigsretsdommere, mere ville tage Hensyn til Bedkommendes politiske Farve, til hans Partistandpunkt end til hans juridiske Dygtighed. Jeg betvivler meget, at Rigsdagens to Afdelinger under en ophidset politisk Stemning vilde vælge fortrinsvis dygtige Jurister fremfor dygtige Partimænd, og jeg er altsaa ikke sikker paa, at det juridiske Element vilde komme til Stede. Det er den ene Ting, jeg vil gjøre opmærksom paa. Den anden Ting er den, at man maa sige, hvad man vil, om de juridiske Dommere og om de gamle Dommere, som jo Høiesterets Medlemmer altid ville være, saa er dog saa Meget sikkert, at der er ingen Gjærning i Livet, der i den Grad opdrager til at binde sin Følelse, tage sin Følelse bunden og fangen og se bort fra personlige Hensyn og kun paa Sagerne selv, som netop en Dommers Gjærning. Man kan maasse mene, at mange Dommere ikke røgte deres Gjærning i denne Henseende paa tilhørlig Maade, og det er naturligvis Noget, om hvilket jeg ikke tør og vil paastaa det Modsatte, men den Ting skal man lade staa, at det i alt Fald er Dypgaven for Dommere at tage deres Følelser fangne, og at altsaa, hvis nogen Gjærning er opdragende i denne Retning, er det en Dommers. En Politiker f. Ex. kan ikke siges at have den Dypfordring, den Pligt, til saaledes at se bort fra alle Partiinteresser og Partistandpunkter, som en Dommers har, og derfor er det ogsaa min Tro, at hvor meget man end maasse til en given Tid kan tvivle om en enkelt Domstols bestemte Medlemmers Upartiskhed, vil der dog være større Sandsynlighed for at finde Mænd, der forstaa at stille sig paa et upartisk Standpunkt i Kredsen af dem, der overhovedet have den Dypgave at uddanne sig til at blive upartiske, end i hvilken som helst anden Kreds af Samfundets Medlemmer. Jeg tror af disse to Grunde, at det ikke er heldigt, saaledes som det er, at udelukke Høiesteret fra Rigsdagen.

Det er ikke min Dypgave at give Dyplysning om, hvorledes man mulig kunde sammensætte Rigsretten paa en tilfredsstillende Maade. Jeg erkjender, at det vistnok er en meget vanskelig Dypgave. Jeg har ingen Dypfordring dertil af den Grund, jeg

angav i Begyndelsen af mit Foredrag, nemlig at jeg overhovedet ikke anser det for at være et betimeligt Øieblik til at komme frem med et Forslag til Omdannelsen af Rigsretten. Jeg har angivet hvorfor. Jeg ønsker kun at slutte med den Bemærkning, at naaget jeg saaledes paa mange Punkter — jeg antager i det Væsentlige — har udtalt mig endog temmelig stærkt mod Indholdet af det foreliggende Forslag saavel som mod dets Betimelighed, vil jeg paa den anden Side paa ingen Maade opgive Haabet om, at dette Forslag er fremgaaet af et oprigtigt Ønske om at yde et Bidrag til Tilendebringelsen af de politiske Stridigheder, og jeg vil dertil føie et Ønske om, at man saa fra anden Side vil bestræbe sig for at opfatte Forslaget paa den Maade.

Conseilspræsidenten (Estrup):

Naar jeg tager Ordet, er det ikke for at indlade mig paa en Kritik af det foreliggende Forslag, men det er kun for at udiale fra min Plads omtrent det Samme, som vi nylig hørte udtale af det ærede Medlem fra Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein) nemlig det, at naar Rigsretten, som det er almindelig anerkjendt, og som det endog er udtalt for nylig af den ærede Forslagsstiller selv, er Forsfatningens Lyngdepunkt, er det for mig uforstaaeligt, at man kan tænke paa ved et Forslag at ville fornykke dette Lyngdepunkt, medens Konfliktten endnu er staaende, en Konflikt, der i Virkeligheden bunder i en forskjellig Forstaaelse af Grundloven, hvor den nuværende Rigsret har den endelige Afgjørelse om, hvad den rette Forstaaelse er. Dersom man anser en Grundlovsforandring for at være nyttig eller nødvendig for at komme ud af Konfliktten, maa den efter min Mening søges anbragt paa andre Punkter end § 68. At Regjeringen har været villig til at gaa til en Grundlovsforandring for at komme ud over Konfliktten, har Regjeringen vist; at Regjeringen ikke har gjentaget sit Forsøg, kan ikke undre Nogen efter den Afvisning, som Regjeringens Forslag fandt her i denne Sal, en Afvisning, der ikke mindst hidrører fra, at man den Gang ikke kunde forløse sig med den Tanke, at vigtige Afgjørelser skulde være afhængige af Lodtrækning. Mulig har Thingets Betragtning af dette Forhold, af hvad det kan være tilstedeligt at gjøre ved Lodtrækning, forandret sig, og det er muligt, at Sandsynligheden for, at Regjeringens Forslag nu kunde faae en bedre Modtagelse end sidst, er tilstede, men indtil det foreligger, har Regjeringent ingen Anledning til at gjentage sit Forsøg.